

IN MEMORIAM

Intézményünk egykori tanáraitra emlékezünk

P. GERENCSÉR JÓZSEF P. SÁNDOR OFM

Halálának 35. évfordulójára emlékezünk

Gerencsér József P. Sándor atya az 1941/1942-es tanévtől az 1969/1970-es tanévig tanított iskolánkban. A kezdetekben természetrajzot és mennyiségtant, majd matematikát és fizikát oktatott. Sándor atya nemcsak rendkívül elismert matematika tanár volt, hanem messze földön híres gombaszakértő is. 1946-1963 között négy osztálynak volt az osztályfőnöke.

Iskolánk egykori testnevelő tanára, Kékesi Tibor tanár úr emlékeiből idézünk: „*De itt él az emlékezetemben Gerencsér Sándor atya is. Csodálatos jellem volt. Olyan szigorú matematika tanárt még életemben nem láttam. Az ő óráján valóban még a légy zümmögését is meg lehetett hallani. Mindig keményen ragaszkodott az elveihez, egy alkalommal, a kedvemért, mégis kivételt tett. Nálunk, a ferenceseknél, nem volt osztályisméltés, márpedig az egyik élsportolóm bukásra állt matematikából. Megkértem, hogy engedje át – megtette. Soha nem felejttem el neki. Ugyanakkor amilyen szigorú volt a gyerekekkel és általában az emberekkel, olyan ferences gyengédséggel bánt a madarakkal, állatokkal. Rendszeresen járta az erdőt, ő volt a környék leghíresebb gombaszakértője. Ismerte és értette az állatok és a növények nyelvét. Májig őrzök egy üveggel a híres „Sándor cseppekből”, amelyeket ő készített harmincháromféle növényből, valami utánozhatatlan, speciális recept szerint. Egyszer motorcsónakkal elvittem a Tátiszigetek felé. Rengeteg apró nyárfa nőtt ott akkoriban. Kérte, hogy álljunk meg, ő kivett néhányat és elültette az iskola udvarán. Mára hatalmas fákká terebélyesedtek.*” (Forrás: Hídlap. Az interjút Varga Péter készítette 2009-ben)

Sándor atya életének 79., szerzetességének 59., papságának 53. évében, 1988. augusztus 20-án hunyt el. Gyászjelentésében ez áll: „*Színvonalas matematikaoktatásban példás hűséggel szolgálta a magyar katolikus ifjúság ügyét. Szent Ferenc atyánk elkápráztató lelki gazdagságából Sándor atya a természet iránti szeretet rendkívüli adományát kapta meg Istentől. A megtestesülés hitében kifogyhatatlan csodálattal szemlélte és testvéri érzésekkel szerette a növény- és állatvilágot. A gyógynövények és gombák szakismeretét sokaknak átadta.* (Részlet a gyászjelentéséből).

Temetése 1988. augusztus 26-án volt Esztergomban, az esztergomi rendház kriptájában helyezték örök nyugalomra.

Kedves Ilona

KERLEZSA ALBIN LŐRINC OFM

Halálának 30. évfordulójára emlékezünk

Kerlezsa Albin P. Lőrinc atya az 1950/1951-es tanévtől az 1985/1986-os tanévig tanított gimnáziumunkban. Az 1972/1973-as tanévig orosz nyelvet, majd orosz nyelvet és fényképészeti ismereteket tanított. 1959-1970 között két osztálynak volt az osztályfőnöke, egy osztálynak prefektusa és osztályfőnöke, egy osztálynak pedig prefektusa. Lőrinc atya 1923-ban született Szolvániában, Mariborban. A ferences rendbe 1941. szeptember 18-án lépett be, akkor egy szót sem tudott magyarul. A kezdeti időkben majdnem minden idejét a könyvtárban töltötte Szombathelyen, sokat olvasott, így nyelvtudása is egyre tökéletesebb lett. Pappászentelésére a szerzetesrendek felosztása után Szombathelyen került sor. Pappászentelésétől haláláig az esztergomi ferences rendházban élt, ahol 36 éven át szolgált a magyar ifjúságot.

P. Tornyos Kálmán OFM így emlékezik Lőrinc atyára: *„Köztudott az ifjúság ellenérzése az orosz nyelv iránt. Sokféleképpen próbálkozott Lőrinc atya is. Egy alkalommal feljelentették, hogy erőszakosan végzi munkáját (az orosz nyelv megszerettetését). Bizottság jött, kivizsgálták. Semmi olyat nem állapítottak meg, ami büntetést érdemelt volna. Huncutkásan megkérdezték, mi a garancia arra, hogy a diákokkal megszeretteti a nyelvet? „A személyem” – felelte Lőrinc atya. Nehezen viselte el a szigorú rendszerességet. Olyan lángoló ember volt, lelke legmélyén határozott és szigorú elkötelezettséggel. Részleteiben azonban sok meglepetését tartogató egyéniség. (...) Világít is, melegít is, nyugtalanít is, és sok meglepetést tartogat.(...) Jó érzékkel, fáradhatatlanul szervezte a diákszínpadot. Kiváló érzékkel kezelte a harmóniumot, zongorát, bár zenét nem tanult. Előadások betanítása, kulisszák összeállítása, festése, a színpad építése minden esztendőben hetekig lekötötte. Vezette a fotószakkört, maga is sokat dolgozott a sötétkamrában. A ballagási ünnepély rendezésében fáradhatatlan és ötletes volt Amikor azonban már észrevette, hogy segítői között van már olyan, aki önállóan is meg tudná tenni eddigi munkáját, okosan átengedte, és megmaradt önzetlen segítőnek. Osztályaiban annak ellenére, hogy a maga személyében nem volt a szigorú, következetes munka embere, minden olajazottan ment.”*(Forrás: Jubileumi Évkönyv, 1993)

Betegsége ellenére váratlanul költözött el az égi hazába, így már nem érhetette meg az olyannyira várt aranymisés jubileumát. 1993. szeptember 10-én hunyt el, temetése 1993. szeptember 17-én volt, az esztergomi rendház kriptájában helyezték örök nyugalomra.

Nyugodjanak békében, emléküket szeretettel és kegyelettel őrizzük!

Fotók: Magyar Ferences Könyvtár és Levéltár

Kedves Ilona